

povest o obrnutoj crkvi

slaven radovanović

»Klanjam ti se, Tume!
Kakva li je ova Oblast u koju zapadoh?
Vode nemaju Vazduha nigrde!
Dubina je bezdana Crnilo k'o noć najcrnje!
Lutaju ljudi u njoj bespomoćno!«
Knjiga mrtvih (glava CLXXV, deo zagrobnog
papirusa: Rađanje u Dan)

1. DABLINSKI SLUČAJ

Blo je hladan kljeni dan, ispunjen maglom — 20. oktobar 1850. u Dablinu. Negde oko podneva dobih poziv da u pratinji izadem na teren do starog napuštenog brodogradilišta, u Ulici Fooks. Retko sam izlazio na mesto uvidaja — i ovim izlaskom kao da sam sve unapred pogodio. Znalac sam aramejskog i orijentalnog; radim pri policijskoj prosektriji u Dablinu. I, kao što već napisah, znao sam a da ništa nisam video: ceo slučaj je bio beznadežan, čim mene zovu. Policija ne može da pogreši već samo da odloži rešenje; uvek se nađe neki Ricman koji će nerešivo da privede kraju, tako da tom Ricmanu, sve u svemu, ostaje idiotski optimizam.

U celoj mračnoj četvrti, gde se nalazila Ulica Fooks, nije bilo ni pet nastanjenih kuća. Skoro ceo taj prostor beše ubeležen u katastru Dabline znakom rušenja. Iz obližnjeg napuštenog brodogradilišta uzletale su ptice i kričeći nestajale u mutnim nebesima. U magli se nazirao ostatak brodske dizalice, kao kostur praistorijskog reptila.

Tri leša su pronađena u rulini od kuće, koja je nosila broj 10. Inspektor je nagnjao čaj iz termosa, s izrazom na licu kao da će svakog trenutka pući; očigledno je bio opterećen mišiju o sutrašnjem ragbi-meču između »Dablinских lavova« i »zelenih« s Temze. Komisija je radila prokleti spor, a s izmakom dana postojalo je sve hladnije, i samo što nije pao sneg.

Raporat je podnesen u onom trenutku kad sam stigao: sva tri smrtna ishoda ustanovljena su po dostavi koja je bila tačna — ali nije mogao da se ustanovi identitet dostavljača.

Dva leša, poluzanesena od pacova, nađena su u podrumu, dok je treći nađen, takođe u stanju raspadanja, u potkoviju iste kuće. Leš iz potkoviju zadavao je najviše glavobolje — zatečen je na bedrom ležaju pored nerazumljivih knjiga. U potkoviju, pored leša, zatečeno je: zardali i pocrveni brijač s trgovima skorele krvlji, komad stakla prljvršćen za centralni stub potkovija, daska s eksatom na kojem su uočeni tragovi ljudske krvlji — uostalom, kao i na brijaču — revolver marke »drelssy«, mal šporet na plin s čajnikom, tuce izgorelih sveća i lampa na gas. Na vratima, o kilnu, visile su kožne rukavice ispunjene spoljnom površinom gvozdenim nitnama. U gomilli knjiga nađen je dnevnik s lažnim dokumentima (koji su, verovatno, pripadali osobi iz potkovija), potom taplja na celu kuću, bila je urmljana krvlju. (Da li je, pitao sam se, prilikom preuzimanja taplje još neko ubijen?)

Sumnjalio se u trostruko ubistvo, s tim što je u prvom slučaju, oko ona dva leša iz podruma, stvar bila jednostavna: u jednom lešu iz podruma nađeno je zrno ispaljeno iz »drelssy«, jer je izvadenovo olovno zrno bilo veličine palca, dok je drugom lešu čeona kost bila probiljena eksatom pedal dužine. Udar je bio tako snažen da je rupa prosto zjapila. Daske s eksatom i revolver, skraćeni pruski model puške iz osamstotina četrdeset i prve, masivne hrastove drške okovane čelikom, nedvosmisleno su govorili ko je ubica i pod kojim okolnostima — čovek iz potkovija mora da nije imao vremena dva puta da puca iz »drelssy«. No, zato je leš iz potkovija bio prava davolska zamka! Negde na polovini, ispod potkovija, stepenište beše razvaljeno i jednim delom uzdignuto čekrkom, koji se namotavao kod vrata ispred ulaza u jednu sobu potkovija. Ličilo je na čudovišni viseći most unutar prokletog starog zamka svog u ruševini. Dva uska prozora, pod sarmom krovom, behu zakovana daskama s unutrašnje strane, takođe s unutrašnje strane, behu zakovana i vrata sobička u potkoviju? Na raspadnutom lešu mogli su se još uočiti rezovi brijača, billi su prst duboki. Na potlijebu delu vrata, u dva meha, žile su bile presečene sve do vratnih pršljenova. Prvi utisak je bio: da je žrtva napadnuta s leda u trenutku sna ili krajnje neopreznosti. (Možda je još neko bio u potkoviju pored žrtve, samo kako je, izašavši, zakovao vrata iznutra?) Ali, samoubistvo se nikada ne izvršava na te način, jer je težak i bolan, niti bi tragovi i veličina rezova billi toliki i takvog oblika, a i ako bi se izvršilo tako (takvo samoubistvo još ne postoji) u policijskim arhivima Irske, koliko ja znam) — onda je položaj tela, ruku, nogu i rezultat, u trgovima, samoubilačkog čina sasvim drukčiji u trenutku smrti od ovoga zatečenog u potkoviju? S druge strane su stajale neoborive činjenice: dostavljač je tačno obavestio šta stoji s druge strane vrata zakovanih s unutrašnje strane, iznad uzdignutog stepeništa na čekrku (policija se popela preko vatrogasnih merdevina i spustila stepenište), a šta u podrumu kuće u Ulici Fooks!

Ubrzo, ceo slučaj posta nerešiv — još za vreme uvidaja. Ja dobih sve te zaumne knjige s dnevnikom žrtve. Čim bacih prvi pogled na njih — zatraženo je od mene da kažem što je to »Čini mi se, veštčarstvo je u pitanju« — odgovorih na opšte olakšanje. Te giuposti ionako ne postoje, nije ni važno — bio je njihov odgovor. Odmahnuli su rukama — i time se njihov deo posla završio.

Posle nekoliko nedelja, pošto mnoge stvari iz knjiga prevedem, kao i dnevnik — trebalo je da podnesem izveštaj glavnom odeljenju za krvne delikte pri dabilinskoj policiji.

E.F.Ricman, 28. oktobra 1850. Dablin

2.

Odmah, pri prvom listanju zaostavštine žrtve iz potkovija — zapazih da će imati posla s tumaćenjem života i smrti magokabaliste. Zvao se Arnold Lejdel I, koliko se moglo videti u njegovim ličnim dokumentima, beše rodom iz Saksonije. Dnevnik mu je bio naslovjen »Obrnuta crkva« i bio je isписан na koptskom jeziku. Najzanimljiviji delovi dnevnika nalazili su se na njegovim kraju, iz njih sam mogao da nazrem okolnosti pod kojima je Saksonac izgubio život. Sudeći po ispisanim — Saksonac je osnovao hermetičku grupu »Srebrna Vodoilija«, koja se bavila seksualnom magljom kroz rituale saturnalija. U Frajburgu je ta tajna seksogamijska organizacija imala svoje litureno jezgro, u stvari, njen još skriveniji centar koji se nalazio u jednoj zabačenoj vili, nazvan »Južna dijeceza«. Vežbe sa oslobođenom seksualnom energijom, putem ljubavi u slobodnoj volji, trebale su jednoga dana da izđu među evropske narode. A. Lejdel je nazivao taj izlazak među mase: »sesksualnom revolucijom kroz stotinu godina«. I ja priznajem da mojoj malenkosti, sem političkih revolucija i zastava raznih boja, ovakva jedna nije poznata — a ova će, kako vidim kod Lejdela, provliti u budućnost Evrope.

Njegov dnevnik je ispunjen direktnim seksualnim ogledima. Ubeleženi su pod naslovom: »Konji i meduze«. Takve stvari se provlače (paralelno s obredima) kroz čitav dnevnik — i ja ču pokušati što je moguće vernije da prevedem. Ovde mi padaju na pamet reči starog inspektora O'Brajena: »I kad se ne radi o špijunluku, čovek uvek mora da ima posla s engleskim govnarijama. Sada je to veštčarstvo«. Ma koliko sam ubedljivo O'Brajena da je reč o Saksoncu, ostao je pri svome, »U svakom slučaju« — rekao je — »u pitanju je protestantska izmišljotina«.

romanović milomir, tajni obed, 1978.

U jednom trenutku svog života, Saksonac hrabro odbija da izvesnim mlnhenskim snagama i silama isporuči iskustva svoga rada. Ukiđaju mu prihode. On rešava da prizove magijsku silu (to samo može biti jedan od vidova davola, koji se tako iskazuje u vidljivom svetu), koja će mu obezbediti novac i moć, a da on bude u krajnjem usamlijenju odakle bi je prizivaot.

Videt, krasno je mesto izabrao: Dabiln, Ulica Fooks, broj deset — Ima li strašnijeg i crnjeg mesta na zemaljskoj kugli? Četvrt se nalazila na krajnjem severu grada. Poslednjih desetak godina niko je nije naseljavao, bila je sistematski napušтana; Iseljavali su se iz nje parobrodima čiji pravci plovilbe behu obale drugih kontinenata. Ta kuća u Ulci Fooka, uvek obavijena magiom, davala je izdašnu priliku čoveku iz Saksonije, pod lažnim imenom Stephen O'Nils, da se bavi svojim paklenim naumom, zbog kojega je i došao u Irsku. U poslednjim redovima dnevnika Saksonac pomilje crnomagjiski red Grafa — priznajući da je s njima u sukobu. To priznaje, koliko je verovati mom znanju — o tim vražjim poslovima, došlo je kao posledica onih okolnosti koje su govorile o nekakvoj borbi, između njih, do istrebljenja. Mada se, isto tako, s lakoćom mogao izvući zaključak: da teurgija, kad-tad, podleže u borbi s crnom magijom, koja koristi krv u svojim obredima posvećenja, često i ljudsku, kao najjače sredstvo u vezivanju pakla i zemlje. Međutim, bilo je očigledno, optužba protiv Grafa nije bila do kraja jasna, jer je Lejdel sumnjavao na još neke teozofске centre nemačkih država.

U svakom slučaju, istina je da A. Lejdel, lako belomagjac, nije prezao od koršćenja ljudske krvi, pa čak i sopstvene! Sve je to lepo opisao u svom dnevniku. Imao je čudesnu osobinu — da iznosi istinu o svom životu; priznao je da je izvršio ubistvo nad vlasnikom ove kuće i kako je došlo do njega. Isti tako, ispisao je svoja dvostruka ubistva u samoodbrani. Ostao je ispisani njegov život (sličan čudovišnom snu) proveden po gradovima Nemačke; ispunjen stalnim poticanjem i bekstvima ispred nemačkih policija, građanskih licemera i njihovih zakona i morala, u prizivanju demona dobra (kako ih je on nazivao), sve do Irskog.

Na kraju (onako kako sam ja shvatio celu stvar) ispalio je da su Arnolda Lejdela ubile mračne sile: bio je preklan brljačem, a leđa, od strane dželata koji kao da je leteo kroz vazduh, prolazio kroz zakovana vrata i prozore, prelazio preko onog čudovišnog visecog stepeništa ne spuštajući gal — ili je Lejdel, ipak, to sa sobom učinio u snu, ali onda, pitam se, kako je izgledao taj san? Napominjem: gomila zatečenih knjiga pripada hermetičkoj literaturi, a da nabrajam naslove i njihove autore, ne bi ničemu vodilo, niti bi lěta govorilo o njihovim sadržajima, jer njihova snaga leži, čini mi se, u telesnoj i psihološkoj primeni. Ipak, tu literaturu sam izložio, na neki način, iznoseći svoje viđenje života i smrti Arnolda Lejdela; i samim tim, te knjige blće pomenute. Dodajem — na kraju svoje beleške povodom »dabilinskog slučaja« — ja u svemu ovome ne postojim. Postoje samo: dnevnik, žrtva i okolnosti na koje je nailila istraga. Ceo slučaj treba tako posmatrati i nikako drukčije. Dao sam svoje viđenje smrti A. Lejdela — ali to se od mene tražilo. Uostalom, moje mišljenje ne mora biti uvaženo.

Eduard Filibding Ricman, doktor orijentalistike, novembra 1850, Dabiln

3.

Smrt magusa Arnolda Lejdela

(ovo viđenje smrti A. Lejdela ispisao je A. F. Ricman, u Dabilnu, krajem novembra 1850)

Uočivši neprijatelje svoje, Arnold Lejdel se povukao i od uskog kruga »Južne djeceze«, a time sasvim, i zauvek, od »Srebrne Vodilje«, hermetičke grupe koju je osnovao. Za mnoge je bio izgubljen. U stvari, niko nije znao u kom pravcu je nestao, niti šta se desilo s njim. U hermetičkom podzemiju Nemačke kolele su svakojake glasine o Lejdelu i njegovoj sudbinu. I, kao što to uvek biva, jača strana koja se oglašavala svojim prisustvom — objavila je vest o tome kako je A. Lejdel, pod magijskim imenom Kraljevski Luk, opasan jer je Jezuitski dousničar, potkazivač u svim bojama. Vest je bila publikovana u polulegalnom rozenkrajcerskom listu »Evinoklju«, negde na njegovim prvim stranama, da bi u jednom od kasnijih brojeva stajalo obaveštenje, pri dnu strane, malo i uokvireno: »A. L., poznat kao Kraljevski Luk, posle nervnog siloma prebačen je u ludnicu Špandaua, u pratnji neproverenih iluminata«. — Posle toga, svako pominjanje A. Lejdela je prestalo, ali za ono malo njegovih prijatelja to je bio kaban znak da ga sile iz »Mističke Eterne«, koju vodi, prepostavljalo se, šugavi Frank — besomučno gone i traže po Evropi.

Sukob s »Eternom« je nastao (tako je zabeležio u svom dnevniku, pred samo napuštanje Frajburga, u proljeće 1850.) — oko materijala do kog je došao radeći na seksualnoj energiji. Zahtevali su da im on to preda, bez prava na mešanje u sledećim postupcima oko Elikse Venere. Time je sukob između njih dostigao vrhunac — A. Lejdel je morao da se skloni u ilegalnost. On ih je, još ranije, optuživao po kularima za smrt svog brata Knese, koji je obešen posle neuspelog atentata u Hombasu 1838. Revolver koji je Knes dobio, preko kanala iz tajnog centra, beše neispravan. Zapreka u njihovim odnosima bila je Frankovo držanje i njegovo podržavanje drugog čoveka i iz samih vrhova »Eterne«: Huga-Huga, koji je polagao puno pravo na veliku i raznoliku biblioteku hermetičkih knjiga iz svih oblasti ezoterije. Zatražiti pravu literaturu od Huga, uvek je značilo dobiti bravu bez klučeva.

Sukob je krunisan na velikom skupu nemačkih i austrijskih hermetista (T. M. W. I.) u Lucernu, septembra 1849. Lejdel je tom prilikom izjavio: da je Izdvajanjem boljih ljudi u okviru »Južne djece« želio da se ogradi od toga da »Srebrna Vodolija« bude gomila kamenja u rukama minhenskih politikanata, koji se bave berzanskim smutnjama, planovima za kolonijalne otimačine i političkim igrama u krajnjem granica širom Europe. Na istom skupu, Lejdel je ponudio novi program starog obnavljanja misterija, krajnju tajnost u radu na misticu, gnozi i kabelli. Njegov nastup beše pozdravljen. No, kada se vratio u Frajburg: »Srebrna Vodolija«, za samo osam nedelja njegovog odsustva, beše puna hohšaplera, pederasta i nimfomanki. Biblioteka u »Južnoj djece«, bila je provajena i, samo zahvaljujući njegovom instiktu, ostale su knjige koje je on preneo kod prijatelja u Njuse. Novčana pomoć beše skoro ukinuta, curla je jedino za izdržavanje lista, koji je morao da nosi naziv: »Smrt Ribe«. Lejdel se pobunio protiv takve ucene, tvrdeći da će i poslednji jesučki žandarm iz naslova lista prozreti o čemu se radi; sem toga, u zaglaviju je moralo stajati da je »Južna djece« izdavač. Lejdel je ovakvu materijalnu pomoć odbio i time doveo sebe u opasnost da ga Minhen eskomunicira.

All, ceo slučaj oko Lejdela imao je i drugu stranu: niko nije znao s kakvim moćima raspolože Arnold Lejdel? Atmosfera hermetizma je bila ispunjena čudačkim pričama o instrukcijama putem astrala koje šalju tibetanski gurul nevidljivim šetovima Europe, koji su se uzdigli na lešnicu Znanja! Što se tiče samog Lejdela: mnoge stvari je skrivaо i od samog sebe; ono što se nazivalo poslednjom tačkom u osvajanju Znanja nije beležio — ostavljao je vrio malo tragova o ličnom radu. Osećao je da dolazi čas kad treba da probudi i pomeća snage dva sefirota: temelj J'soda i Tifaret, sefizot koji obnavlja prirodne moći, daje snagu i bogatstvo svake vrste — Tifaret je, između ostalog, centralni deo Drveta Života, i za njegovo pokretanje je potrebna ogromna energija svih vidova čovekovih J'sod je u temelju Drveta, kod čoveka među preponama, on zrači seksualnu energiju koja se hiljadama godina (izuzev posvećenih misterija), prospala kroz prostor i vreme! Ovim spajanjem Arnold Lejdel je video svoju šansu u uspeh.

Posle sve nepodnošljivijih pritisaka, odlučuje da s poteća 1850. tajno napusti Frajburg. Prijava poslednji novac iz kase »Djece«, znajući da će to biti prijavljeno kao pljačka trgovackog sedišta »Veliki Frajburg«, pod čijom firmom se vodila tajna finansiјa »Djece«.

Putuje isključivo noću, dok je preko dana u konačilištu u putu gde se zatekne. Poslednjih godina se ne razdvaja od oružja. Kao krajnji cilj putovanja izabrao je Irsku. Dabilin, tu će se skloniti — i pokušati da preko maglijskih obreda ostvari plan. Kasnije će se javiti proverenim prijateljima — onda kad dođe do rezultata. (U »Obrnutoj crkvi« nije uboležio imena proverenih prijatelja). Za pretpostavku je da je Arnold Lejdel, poznat užem krugu ljudi kao Kraljevski Luk, stigao najkasnije negde oko 10. aprila u Dabilin, a godine hiljadu osamstotinu pedesete.

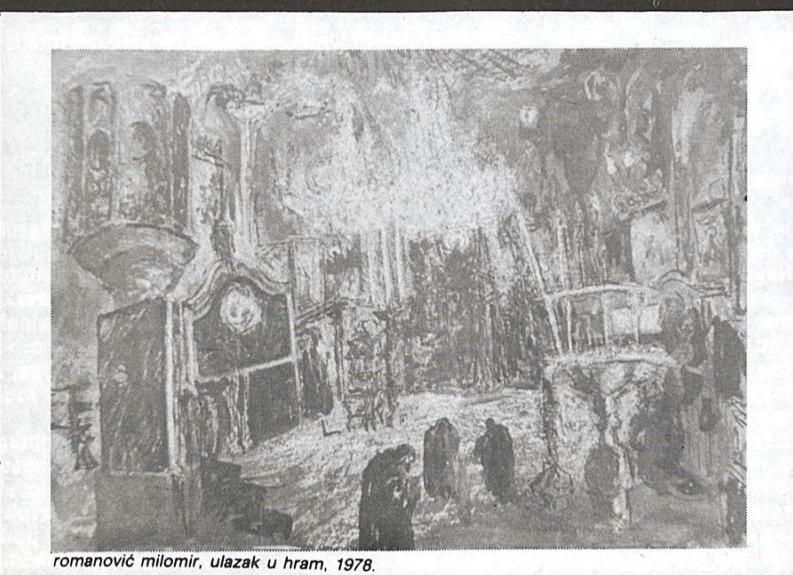
Kućerina u kojoj je boravio nalazila se u jednom od najbednijih lučkih kvartova Dabilina. Tačnije, Ulica Fooks je jednim svojim delom izlazila na sami dok napuštenog brodogradilišta.

To ukleto mesto ponudio mu je neki sumnjiv tip, izobiljen alkoholom — još u onim nedeljama dok se Lejdel potucao po Dabilinu tražeći najpogodnije mesto. U pretrpanoj i zagušljivoj krčmi, Arnold hladno prihvati ponudu, plativši mu dupli viski. Videvši kuću, shvatio je da nema boljeg mesta za ono čim je nameravao da se bavi. Pijanac ga stade uveravati papirima koji su govorili o vlasništvu nad tom mračnom, poluruševnom kućom. Lejdel izvadi novac, rekavši da je to iznos za mesečnu kirkiju i da ne dolazi do sledećeg meseca u istu večer, jer je čovek koji slabo podnosi pijana maltretiranja. Ovaj promumla nešto i ode u noć — ali se, već sledeće večeri, pojavio tražeći novac.

Lejdel postaje svestan činjenica da to može biti početak sudbonosne greške; jednostavno, sada mora ubiti vlasnika te proklete kućerine kako se ne bi njegovo prisustvo ovde iskomplikovalo — jer lažna dokumenta ne bi izdržala ni najmanje proveravanje. Posle dva primljena udarca u glavu, nevrećnik je izgubio svest. Svoj krvavog, Arnold ga je šutirao do prvog kanala, koji je tekao duž ulice, iz kojega je zaudara otpadna voda obilžje čeličane. Žrtva je potonula bez glasa, iznad njene glave se pojavile klobuci pene — i to je bilo sve. Padala je trunjava prohладna noć. S mora je duvao veter zasićen solju. Ulica Fooks beše pusta, u daljini se nazirala čkiljava svetlost lampi iz zgrade koju su naseljavali radnici čeličane. Kapci na kući, odakle su izašli on i žrtva, škrpahu na vetru. On obrisa krvave ruke o pantalone i zabaci kosu unazad, potom umorno krenu u kuću. Pred ulazom ugleda žrtvlinu prnu, nešto što je ilčilo na sak. Stade grozničavo da pretresa džepove na tom jednom ostatku. Pod prstima napipa papir, izvuče ga, a prnu bacu u mrok hodnika i pope se u potkrovje.

Pri čađavom staklu gasne lampe, sedeci na krevetu, stade da čita. Beše to tapila u kojoj je stajalo ime vlasnika; pri njenom dnu nazre da izbledela pečata gradske opštine iz 1807., što ga obradova. Pojača fitilj lampe, i s gomile knjiga, kraj uzglavljava, podiže mastnicu mutnog sjaja. Perom precrta ime blvšeg vlasnika (bilo je četvrt po redu), i ispod upisa svoje sigurnim pokretom šake. Oklevao je, pričini mu se kako to nije dovoljno — i onda upisa kako je blvši vlasnik prodao ovu kuću Stephenu O'Nilsu (ime iz lažnih dokumenata A. L.), po ceni od trista sedamdeset i pet šilinga, i da po prodaji iste kuće napušta Dabilin. Opet zasta u pisanju, pero se zanjila u slabom krugu svetsloti ponad okrvavljene taplje. On pogleda u komad ogledala, koje je visilo očekreno o tavanski stub pored kreveta, i vide neverovatno blelo lice, uslijanih zenica, kako ga posmatra kao iz mračnog otvorenog groba. »Umoran sam« — pomisli, i naže se nad ugovor, u kojem je bio i kupac i prodavac. »Kako bi to bilo divno, kada bi zajedno s mojim krugom ljudi, jednoga dana, bio samo jedna strana koja bi se pitala o svemu, i da nam niko ništa ne sme da prigovori, pa i onda kad bismo ubijali« — pomisli, i nasmeši se. Dok je na njegovim tankim usnama titrao smešak, pode mu za rukom da veštvo izvede potpis žrtve ispod lažne kupoprodaje; potom odloži pero i zavali se na krevet, osetivši kako mu deo po deo tela otkazuje pred umorom i snom.

(nastavak u sledećem broju)

romanović milomir, ulazak u hram, 1978.